

ΜΑΝΙΑ ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΩΣ



ΣΠΑΝΙΩΣ τὸν ἔβλεπε κανεὶς νὰ κάθεται. Ἐτρεχε πάντοτε, ἐξημμένος, ἰδρωμένος, πάντοτε μὲ νέφη φροντίδων ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Μὰ γιατί τρέχεις ἔτσι αἰώνίως ; τοῦ εἶπα μίαν ἡμέραν. Ἐσένα θὰ σὲ ἀφανίζουν οἱ παπουτσοῦδες.

— Τί θέλεις νὰ κάνω ; μοῦ εἶπεν ἀσθμαίνων. Εἶμαι δυστυχῆς ἄνθρωπος. Ἐχω εἰκοσιοκτῶ δίκαις.

— Εἰκοσιοκτῶ δίκαις ! Τί λές, βρὲ ἀδερφέ ; ἀστειεύεσαι ;

— Εἰκοσιοκτῶ σωσταίς. Δὲν πᾶς νὰ δῆς τὰ πινάκια τῶν δικαστηρίων ; Δίκαις ἐδῶ, δίκαις εἰς τὰς Πάτρας, ἔς τὸ Ναύπλιον, ἔς τὴ Σπάρτη, παντοῦ. Κύταξ' ἐδῶ !

Καὶ μοῦ ἔδειξεν ὑπερμεγέθη δέσμην χαρτοσήμων εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπανωφορίου του. Ἐγὼ δὲ καταληφθεὶς ὑπὸ φρίκης τοῦ εἶπα :

— Μὰ τέλος πάντων πῶς κατώρθωσες νὰ πέσης σὲ τόσαις μπλεξιάς ;

— Πῶς κατώρθωσα ! μοῦ ἀπήντησε μὲ θλιβερόν μειδίαμα. Πῶς κατώρθωσαν νὰ μὲ μπλέξουν νὰ μοῦ λές.

Καὶ μὲ ἐξαψιν καὶ ταχυγλωσσίαν καταπληκτικὴν ἤρχισε νὰ μοῦ διηγῆται καταπατήσεις οἰκοπέδων, χρηματικὰς διενέξεις, ἀγρῶν ἀμφισβητήσεις, διαφορὰς μὲ τὸν δῆμον, δίκας μὲ τὸ δημόσιον, διενέξεις μὲ τοὺς γείτονας, μὲ ὅλον τὸν κόσμον, παντοῖα ἀδικήματα, εἰς τὰ ὅποια αὐτὸς ἦτο τὸ θῦμα, τὸ ἀξιοθρήνητον θῦμα. Καὶ ἐκραύγαζεν ὅτι δὲν ὑπάρχει δι-

καιοσύνη εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅτι ἡ Ἀθήνα κατήντησε λημέρι, ὅτι ὁ μόνος του πόθος ἦτο νὰ ξεκαθαρίσῃ ὅπως ὅπως τῆς δουλειᾶς του, νὰ ξεπουλήσῃ καὶ νὰ φύγῃ, νὰ ρίξῃ πέτρα πίσω του.

Ἐνῶ δὲ μοῦ ὠμίλει, μοῦ ἔκαμνεν ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν ἡ ἀκίνησία καὶ ἀπάθεια τῆς ἰσχυρῆς καὶ ἐπιμήκους μορφῆς του, μὲ τὰ μισόφαρα γένεια, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ζέσιν τῆς ρωνῆς του καὶ τὴν μεγάλην ζωρότητα τῶν μικρῶν ὀφθαλμῶν του, οἵτινες δὲν εὔρισκον ἡσυχίαν εἰς τὰ βαθειά των κουφώματα. Καὶ ὠμίλει ὡς δικηγόρος τέλειος, παραγεμίζων τὰ παράπονά του μὲ δικονομικοὺς ὅρους, ἐνῶ οὔτε νομικὰ εἶχε σπουδάσει οὔτε μόρφωσιν μεγάλην εἶχε.

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς ἐδῶ νὰ ἔχῃ περιουσίαν, ἐξηκολούθησε, δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ καλὸ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε καλῆς πίστεως. Εἶσαι εὐτυχῆς ἐσὺ ποῦ δὲν βρῆκες τίποτε, ποῦ κυτάζεις νὰ ζήσης μὲ τὸν κόπο σου μόνον. Μὰ γιατί δὲν γράφετε, βρὲ ἀδελφέ, γιατί δὲν γράφετε κατ' αὐτῶν τῶν ἀχρείων δικαστῶν; Δὲν τῆς βλέπει ὁ τύπος τῆς ἀδικίας ποῦ γίνονται, δὲν βλέπει τὴ βρωμὰ καὶ τὴ δυσωδία ποῦ εἶνε στὰ δικαστήρια ὅλα ἀπὸ τοῦ εἰρηνοδικείου μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου; Ἐγὼ θὰ βγάλω ἐφημερίδα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πῶ μερικὰ πράγματα. Μῆπιξαν, ἀδελφέ. Ἐχω τώρα ἱστορίες καὶ μὲ τὴ γυναῖκα μου. Μὴν τὰ ῥωτᾶς!

Καὶ πρὶν λάβω καιρὸν νὰ τὸν ἐρωτήσω, ἔφυγε τρέχων πρὸς τινα νεαρὸν δικηγόρον, ὃν εἶδε διερχόμενον.

— Ἄλλου εἶδους μανία πάλι αὐτή! μοῦ εἶπε κάποιος, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, τὸν ἐγνώριζε κάλλιον ἐμοῦ. Μανία μὲ δίκαις δὲν λείπει μέρα ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ἀφῆκε τὴ δουλειά του καὶ θὰ τοῦ φᾶν οἱ δικηγόροι τὴν ὀλίγη περιουσία ποῦ ἔχει. Κίχ! νὰ τοῦ κάμῃς σὲ καταγγέλλει, κάνει ἀγωγὰς, ζητεῖ ἀποζημιώσεις. Τοῦ φταῖν τὰ ρούχα του. Καὶ ἀφοῦ τὰ ἔβαλε μὲ ὄλον τὸν κόσμον, τώρα ζητεῖ διαζύγιον ἀπὸ τὴ γυναῖκά του, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ προσθέσῃ μίαν δίκην ἀκόμη εἰς τὰ πινάκια. Ἄλλ' ἀντὶ μιᾶς προέκυψαν καὶ ἄλλαι, διότι τὸν ἔδειρεν ὁ γυναικάδελφός του μὴ ἀρκεσθεῖς δὲ νὰ καταγγείλῃ τοῦτον, κατεμήνυσεν ὄλον τὸ συγγενολόγιον, τοὺς μὲν ὡς συνεργούς, τοὺς δὲ ὡς ἀπειλήσαντας τὴν

ζωήν του, καὶ αὐτὸν τὸν παραλυτικὸν πενθερόν του ὡς ἡθικὸν αὐτουργόν.

Μετά τινας ἡμέρας λαμβάνω μίαν ἑφημερίδα νεοφανῆ, μὲ τὸν τίτλον «Ὁ Πέλεκυς» καὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ δικομανοῦς ὡς διευθυντοῦ καὶ συντάκτου. Καὶ ἦτον ὅλη γεμάτη, πλάκα ἀπὸ τὰ παράπονα καὶ τοὺς γογγυσμούς του κατὰ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἀντιδίκων του.

Ἐπειτα ἀπουσίασα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἐπὶ ἕξ ἢ ἐπτὰ ἔτη. Ἐπανελθὼν δὲ τὸν συνήντησα μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἰδὸν Σταδίου καὶ ἐδυσκολεύθηκα νὰ τὸν γνωρίσω. Κακοντυμένος, κουρελιασμένος σχεδόν, παλγωμένος κατὰ τε τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ σῶμα, ἐλεεινός. Μόνον τὰ βαθουλά του μάτια διετήρουν τὴν νευρικήν λάμψιν καὶ ἀνησυχίαν ποῦ εἶχαν ἄλλοτε.

— Βλέπεις πῶς μέκαμαν οἱ δικηγόροι καὶ τὰ δικαστήρια; μοῦ εἶπε μὲ τόνον θρηνητικόν. Δὲν μάφηκαν παρὰ τὸ σάλιο ἔστὸ στόμα.

Ἐπάνω εἰς αὐτὰ διέβη μία ἄμαξα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγαυρία ἕνας καλοθρεμμένος καὶ καλοντυμένος, τὸν ὁποῖον μοῦ ἔδειξε.

— Νά, αὐτός, ὁ δικηγόρος μου, φορεῖ τώρα ψηλὸ καπέλο κ' ἐγώ...

— Καὶ σὺ θέλεις καπελαιίς, βλαῖκα! τοῦ εἶπα.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπέδιδεν ἐναντίον μου καταγγελίαν ἐπὶ ἐξουβρίσει.

I. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Ὁ πρῶτος ὄρος τῆς εὐτυχίας εἶνε νὰ νομίζῃ τις ἑαυτὸν ἀπαραίτητον εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου.

Ὁ ἀπαισιόδοξος, μελετῶν τὰ φαντασιώδη κακά, χάνει τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ χρησιμοποίησῃ πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν πραγματικῶν.